RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 85.133 van 8 februari 2000
in de zaak A. 85.024/VII-18.662.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. QUINTELIER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Plantin & Moretuslei 141

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Nigeriaanse nationaliteit, op 28 juni 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het bevel van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 april 1999 om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoekster betekend op 6 mei 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 2 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 januari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. MESSENS die, loco Advocaat R. QUINTELIER verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster, van Nigeriaanse nationaliteit, komt in België binnen op 2 oktober 1993 en verklaart zich op 4 oktober 1993 vluchteling.

1.2. Op 4 oktober 1993 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 september 1993 verwerpt de Commissaris-generaal het dringend beroep tegen voormelde beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken en op 7 juli 1994 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot terugleiding naar de grens.

1.4. Uit een administratief verslag vreemdeling-encontrole uitgevoerd door de Rijkswachtbrigade Hechtel-Eksel op 8 april 1998 blijkt dat verzoekster illegaal in het land verblijft. Op 9 april 1998 wordt dan ook aan

verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.5. Op 19 april 1999 deelt de gemeente Maasmechelen aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoekster in het huwelijk is getreden met E. R.. Volgens de gegevens van de gemeente zou zij niet beschikken over een geldig visum.

1.6. Op 26 april 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing. De motivering van dit bevel luidt als volgt :

> "REDEN VAN DE BESLISSING :
> Motivering :
> art. 7, 1, 1 wet 15.12.1980
> betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : geen visum
> Het feit van echtgenote te zijn van een Belg stelt betrokkene niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten zoals voorzien in de artikels 2 en 41 van de wet van 15.12.1980 en de artikels 43 en 61 van het K.B. van 8.10.1981 gewijzigd door het K.B. van 12.6.1998.".

2.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoekster in een eerste middel aanvoert dat

de bestreden beslissing artikel 8 van het E.V.R.M. schendt doordat het bevel om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar haar land van herkomst teneinde een visum in het kader van de gezinshereniging te bekomen een gedwongen scheiding inhoudt van haar echtgenoot en dit in strijd is met artikel 8 van het voormeld Verdrag dat het gezinsleven beschermt;

Overwegende dat verzoekster niet betwist dat zij België is binnengekomen zonder over de door artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen nodige binnenkomstdocumenten, meer bepaald een geldig visum, te beschikken; dat de bevoegde Minister derhalve gerechtigd was haar een bevel om het grondgebied te verlaten, te betekenen overeenkomstig artikel 7, lid 1, 1/ van voormelde wet van 15 december 1980; dat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 geen schending van het privé-leven kan inhouden en bijgevolg evenmin van artikel 8 van het E.V.R.M.; dat het eerste middel niet ernstig is;

2.2. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending van het evenredigheidsbeginsel aanvoert, doordat verzoekster gehuwd is met een Belgisch onderdaan en dat de bestreden beslissing niet verantwoord is omwille van het leed dat verzoekster wordt aangedaan;

Overwegende dat de bestreden beslissing genomen is rekening houdend met de feitelijke verblijfssituatie van verzoekster; dat de bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoekster naar haar land van herkomst dient terug te keren om een machtiging tot verblijf aan te vragen op grond van haar huwelijk met een Belgisch onderdaan; dat daarenboven de bestreden

beslissing het gevolg is van verzoeksters eigen toedoen, daar, ofschoon zij verzuimd had om zich te voorzien van de nodige binnenkomstdocumenten, zoals voorgeschreven door de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, zij toch verkoos in het huwelijk te treden; dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster definitief van haar echtgenoot wordt gescheiden, maar dat zij opnieuw zal toegelaten worden tot het grondgebied van het Rijk nadat zij zich in regel zal hebben gesteld overeenkomstig de vigerende wetgeving; dat dienvolgens niet aan de Overheid kan worden ten grieve geduid dat zij de feitelijke gegevens van het dossier niet correct heeft afgewogen en dat er zodoende een kennelijke wanverhouding zou zijn ontstaan tussen de bestreden beslissing en de eventuele gevolgen van de tenuitvoerlegging van deze beslissing voor verzoekster; dat de bestreden beslissing derhalve geen schending inhoudt van het evenredigheidsbeginsel; dat het tweede middel niet ernstig is;

2.3. Overwegende dat verzoekster in een derde middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat de motivering van de bestreden beslissing een voorbeeld is van een stereotype, geijkte- en gestandaardiseerde motivering zonder dat de eigen specifieke kenmerken die het dossier van verzoekster bevat, worden aangehaald;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd :

"REDEN VAN DE BESLISSING :
Motivering :
art. 7, 1, 1 wet 15.12.1980
betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : geen visum
Het feit van echtgenote te zijn van een Belg stelt betrokkene niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten zoals

voorzien in de artikels 2 en 41 van de wet van 15.12.1980 en de artikels 43 en 61 van het K.B. van 8.10.1981 gewijzigd door het K.B. van 12.6.1998.";

dat, nu in de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar het feit dat verzoekster niet in het bezit is van de door de artikelen 2 en 41 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 vereiste documenten en naar de artikelen 43 en 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de beslissing lijkt te zijn genomen in overeenstemming met voornoemde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen, dat die motivering de beslissing lijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk lijkt; dat het derde middel niet ernstig is;

2.4. Overwegende dat verzoekster in een vierde middel de schending van artikel 41, § 2, en artikel 43 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 juncto artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aanvoert, doordat zij voorhoudt dat zij met een E.G.-vreemdeling dient gelijkgesteld, dat haar verblijfsrecht niet afhankelijk kan gesteld worden van het voorleggen van geldige binnenkomstdocumenten, dat de motivering van de bestreden beslissing niet verwijst naar de in artikel 43 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 vernoemde redenen tot verwijdering en dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, doordat verzoekster een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten in plaats van haar in te schrijven in het Vreemdelingenregister;

Overwegende dat verzoekster overeenkomstig artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 door haar recent huwelijk met een Belgisch onderdaan, gelijkgesteld wordt met een E.G.-onderdaan, ingeval zij zich met hem vestigt of komt vestigen; dat echter luidens artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, de echtgenoot bedoeld in voormeld artikel 40, die, zoals verzoekster, niet de nationaliteit bezit van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen, houder moet zijn van het document dat krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet is vereist om tot een regelmatige binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten; dat, bij gebrek aan een geldig visum, verzoekster op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet voldeed aan laatstgenoemd artikel; dat zij op het eerste gezicht de bepalingen van de artikelen 41, derde lid, en 43, 3*l*, van voornoemde wet van 15 december 1980 niet in haar voordeel kan inroepen daar zij niet aantoont over een geldig visum te beschikken of ooit beschikt te hebben; dat zij integendeel niet ontkent onwettig te hebben verbleven in het Rijk, zelfs tot op de dag van haar huwelijk; dat in principe wetsbepalingen niet geacht moeten worden, rechten te verlenen op grond van gegevens, zoals te dezen een feitelijke verblijfssituatie, die enkel in de onwettigheid zijn tot stand gekomen; dat verzoekster niet aantoont dat dit principe in casu niet zou opgaan; dat daarenboven voornoemd artikel 43, 3*l*, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 3.3 van de richtlijn 64/221/EEG van 25 februari 1964 waarin wordt bepaald : "Het verlopen van het identiteitsbewijs dat de toelating in het ontvangende land en de afgifte van de verblijfsvergunning mogelijk maakt, kan de verwijdering van het grondgebied niet wettigen"; dat de voorbereidende werken van die richtlijn aantonen dat met deze bepaling slechts het verval

wordt beoogd van de verblijfsvergunning, tijdens een wettig verblijf na regelmatige binnenkomst, wat in onderhavige zaak geenszins het geval is, daar verzoekster aldoor onwettig op het grondgebied verbleef; dat het vierde middel niet ernstig is;

3. Overwegende dat geen van de middelen ernstig is; dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht februari tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **D. MOONS.**